

Sam Xabyssus

VŮNĚ INKOSTU

FRAGMENT

Vůně inkoustu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sam Xabyssus

Vůně inkoustu

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VŮNĚ INKOSTU

Sam Xabyssus

FRAGMENT

© Sam Xabyssus, 2022
Illustrations © Tereza Pauková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6164-1 (1. vydání, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-253-6166-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6167-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6165-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Všem, kdo nevěří na zázraky.
Existují.
Jenom se pro ně musíme rozhodnout.*

*Napsat ti inkoustem na kůži, jak moc ses pod ni vryla.
Vpít se do tebe a stát se tvou součástí.
Přesně to bych si přála.
Jenže, jak jsem se naučila, přát si mnohdy nestačí.*

1

SAM

Probudím se a natáhnu ruku vedle sebe. Její půlka postele je ještě teplá, ačkoli se na okno lepí ten ledový britský vítr, který skrz dřevěné rámy proniká i do ložnice. Zaposlouchám se do jeho nepravidelného rytmu a vzpomenu si, jak jsem v tomhle pokoji byla poprvé. Už je to skoro rok a já pořád nemůžu uvěřit, že se každé ráno probouzím v její posteli. *Naší* posteli. Původně jsem totiž do té kavárny opravdu chodila jen pro čaj a chvilku klidu. To až později, a to musím přiznat, kvůli Alison. Laskavé majitelce, která uchvátila můj svět především tím, že mě na první schůzku vzala do parku za svými zrzavými kamarády.

Usměju se a otevřu oči. Překulím se na její polštář a podle zvuku vody, který se line z koupelny, usoudím, že se sprchuje. To už je její rutina – před tím, než si stoupne pod horkou vodu, zkrátka nefunguje. Je to kouzelné, znát tyhle detaily.

Uběhne několik minut a proud vody utichne. Pak se v chodbě ozvou kroky a Alison vejde do pokoje. Podívá se na mě, zavře dveře a hned spustí: „Hej, hej, hej, co je tohleto za rebelii?“ Ukáže na své místo v posteli a z nočního stolku si vezme brýle. „No fakt, viděla jsem dobře. To je moje půlka!“

Neodpovím, jen si chytím roh peřiny a zachumlám se.

„Roztomilost sama,“ pronese a usměje se tím svým neodolatel-
ným způsobem.

„Určitě?“ Šoupnu se na její půlku ještě víc.

„Určitě.“ Rozpustí si vlasy a sedne si na kraj postele. Pohladí mě
a koukne na budík. „Pět minut?“

Přikývnu, protože moc dobře vím, co to znamená. Zvednu peři-
nu a ona si lehne vedle mě. Hlavu si položí na mé rameno a obejmě
mě. Pevně, laskavě a taky trochu proto, aby z toho maličkého kous-
ku postele, který jí zbyl, nespadla.

„Snídala jsi?“ zeptám se.

„Ne, Tracy mi vezme sendvič.“

„Sendvič? Slyšela jsem správně?“

„Jo, někdo říkal, že pořád nemůžu snídat jenom zákusky.“ Políbí
mě do vlasů.

„Netuším, o čem to mluvíš.“

„Aha? Že bys to neříkala ty?“ Alison si prstem poklepe na rty.
„Tak kdo to jenom byl? Asi nějaká jiná...“

„Jaká jiná?“ Protáhnu obličej a nasadím ten nejroztomilejší tón
hlasu, jakého jsem schopná. „Žádná jiná, nedám...“ Chňapnu ji
jako klíště a políbím na čelo.

„A to sis nějak rychle vzpomněla, miláčku.“ Spokojeně se zavrtí
a koukne na hodinky.

„To ještě nemohlo být pět minut!“

„Nebylo,“ uklidní mě, „jen přemýšlím, co asi dělá Pete a jestli
aspoň dneska přijde včas.“ Vydechne a hladí mě ve vlasech.

„Dneska by vážně mohl.“

„Že?“ přitaká. „Snad jsme sbalily všechno. Po práci to naházím do
auta a pak vyrazím pro tebe. Čtvrtá platí, jo?“

„Samozřejmě. Víš, že Jane nesnese nedochvilnost, je prakticky
nemožné, abychom se zpozdily.“

„Dobře.“ Kývne a znova zkontroluje čas. „Teď už to ale těch pět minut bude.“

„Mhh.“ Zakaboním se, protože ji nechci pustit. To já ale nechci nikdy, takže nebyt její pevné vůle, nechodila by do práce včas vůbec.

„Nemruč, víš, že to nepomáhá,“ řekne a začne se zvedat.

„Ještě chvilkuuu.“

„Víš, že to nejde, káva je základní stavební kámen života milionů lidí.“ Sundá ze sebe mou ruku a postaví se. „No přece bys nechtěla, aby se jim zhroutil svět.“ Sebere ze stolku mobil a zapne ho. Trvá to jen pár vteřin a pak jí začne vibrovat a bombardovat ji dávkou povinností.

„A abych nezapomněla,“ otočí se ve dveřích a na moment odlepí oči od telefonu, „možná tě miluju,“ řekne a na tváři jí vykvete spokojený výraz.

„Možná.“ Mrknu na ni a vzduchem pošlu polibek. Potom už jen slyším její kroky, dveře a startování auta. Je pryč a já mám hodinu a půl, než budu muset vyrazit taky. Protáhnu se a vydám se do koupelny. Každý má prostě jiné zvyky a ten můj je nastavovat si budík, ačkoli vím, že vstanu ještě dlouho před jeho zvoněním.

„Dobré ráno, Jane!“ křiknu od dveří a pověsím bundu na háček. Lulu se mi hned připlete pod nohy a vítá mě, jako by mě neviděla roky. „Mňaaau.“

„No ahoj, drobečku.“ Poškrábu ji na zádech. „Kde jsou všichni?“

„Mňau?“ zeptá se, jako by chtěla říct: to ti jako má společnost nestačí?, a protáhne se kolem nábytku.

„Nepovídej.“ Vezmu ji do náruče a zamířím do kuchyně, odkud se ozývá cinkání nádobí. Timothy stojí zády ke mně – nastoupil na mé místo hned potom, co jsem se rozhodla ho vyměnit za denní směny. Úplně odejít jsem jednoduše nemohla. Z Jane, mé klientky,

se totiž stala úžasná, mnohdy velmi sarkastická přítelkyně, se kterou jsem svůj čas zkrátka trávil ráda. Plat byl sice o něco nižší, ale zato jsem mohla večery trávit doma s Alison. Něco za něco, jak se tak říká.

„Krásné ráno, Sam.“ Timothy se na mě otočí, usměje se, nechá nádobí nádobím a z konvičky mi nalije černý čaj s kapkou mléka.

„Těžká noc?“ usoudím podle poměru, jaký pro čaj zvolil.

Místo odpovědi si sedne a sám se napije.

Opřu se o stůl a natáhnou se po sušence. *Au*. Je tvrdá jako kámen, takže ji zase vrátím. *Později vyhodit*, poznamenám si v duchu.

„Docela to šlo, jen jsem moc nespal,“ odpoví Timothy pomalu, opět ke svým ústům zvedne šálek a při tom pohybu se mu pod tričkem vyrýsují svaly. Občas si říkám, co kluk jako on dělá zrovna tady.

„Tak si běž lehnout, já už to převezmu,“ kývnou na něj. „Jane je u sebe?“

Potvrdí mi to, a tak se vydám do patra.

Pomalou otevřu dveře a zjistím, že Jane spí. Masku s kyslíkem má nasazenou a přístroj za ni klidně oddechuje. Posadím se vedle ní na židli a ona v ten moment otevře oči.

„Krásné ráno,“ usměju se na ni. „Sundám na chvíli tu masku, nebo ji chceš nechat?“

„Sundat,“ řekne, a tak jí vyhovím. „Hned je to lepší.“ Promne si rukama obličej. „Příšerně to tlačí, a navíc se přes to nedá kouřit. Nepodala bys mi náhodou jednu cigaretu, Sáro?“ ukáže ke svému šuplíku.

Měla rakovinu plic, a to v posledním stadiu, ironie, co? Dřív jsem se s ní přela o každé potáhnutí, ale jak sama říkala, kdyby teď přestala, tak by ji to vážně nezachránilo. Proč si tedy upírat malé radosti života?

Škrtnu zápalkou a pootevřu okno.

„Ještě iPad,“ pronese a slastně z cigarety potáhne.

„Hned.“ Sáhnu pro něj a položím ho k ní na postel.

Posadí si ho do klína, otevře pouzdro a vytáhne z něj stylus.

„Chtěla jsem s tebou něco probrat,“ znovu si potáhne, „takže žádné chození kolem horké kaše, na to nemám čas, dob-ř-e?“ rozkašle se.

„Jane, tohle neř–“

Utne mě máchnutím ruky. Nemá totiž ráda, když ji chlácholím. „Dřív nebo později se to stane. Spíš dřív než později, ale o to nejde.“ Ztěžka se nadechne a já chci okamžitě po té cigaretě skočit a rozcupovat ji na kousky. „Všechno je zařízeno, teda až na jednu věc, a ta mi vážně dělá starosti.“

Poposednu si na židli a zkontroluju aspoň zásobu kyslíku. Víc než polovina – to by na nějakou dobu mělo stačit.

„Posloucháš mě? Jde o Lulu.“

Těmi slovy si mou pozornost získá zpět.

„O Lulu?“

Přikývne. „Můj nemožný bratr Mike se s ní nesnese a já zase nesnesu představu, že by se neměla dobře.“

Tohle nevede správným směrem.

„Vím, že asi chci moc, ale padly jste si do oka, nikoho neměla nikdy radši, a kdybys s tím souhlasila...“ Klikne na něco v iPadu a podá mi ho do ruky.

„Jane,“ kouknu zběžně na displej, kde svítí adopční listina. „Jane, tohle nepůjde...“, začnu opatrně, protože nevím, co na to říct. Společnost výslovně zakazovala dědit, dostávat nebo jakkoli jinak zasahovat do majetku své klientely. Já osobně bych její přání splnila hned, Lulu mi přirostla k srdci víc, než jsem si chtěla připustit, ale zkrátka to není možné. Tady nejde o neochotu nebo o to, že k nám do bytu by nesměla, jako spíš o to, že by mě to mohlo stát místo.

„Já bych hrozně ráda,“ odpovím a zakroutím hlavou. „Jakkoli bych strašně ráda, tak tohle... je to proti pravidlům.“ Položím iPad zpátky na postel.

Chvilí se mi dívá do očí, pak vyfoukne a típne špaček do popelníku. „Tak už o tom nemluvmé.“ Zavře iPad a rozkašle se. Automaticky sáhnu po kyslíku a vrátím jí ho na obličej.

„Jane...“

Podívá se na mě a v koutku oka se jí utvoří malá slza, která nás utopí v neplánované minutě ticha. Toho trapného, kdy si každý přeje na místě se propadnout do země a neexistovat.

„Donesu ti něco ke čtení?“

Kývne a díkybohu tím ukončí naše trápení.

Sejdu proto zpátky dolů po schodech a postavím se ke knihovně v přízemí.

„Tak co, už ti to řekla?“ vyděsí mě Timothy.

„Myslela jsem, že spíš!“ vyjeknu a chytím se za hrud'. „Tys to věděl?“ Pokrčí rameny a posadí se na gauč. „Fakt se zhoršuje, víš?“

Prostě přikývnu a on si zase lehne. Je šílené, jak člověka dokáže změnit práce. Vzpomínám si, jak jsem u prvního klienta brečela a zuby nehty se snažila zvrátit nezvratitelné. Teď? Je to zkrátka fakt, takže se to tak i snažím brát. Samozřejmě že tohle mi ale došlo až časem. Smrt není něco zlého ani tak strašně děsivého, ne, je to jen neodvratný výsledek dobře odvedené práce. My tady nejsme proto, abychom Jane zázračně vyléčili, to v žádném případě. Jsme tady, abychom jí byli po boku a až do samotného konce jí zametali cestu, aby byla co nejjednodušší. A v ty dny, kdy jsme hodně úspěšní, možná i veselejší.

Timothy usne a já sáhnu do police pro knihu. Vyběhnu s ní nahoru, ale Jane už podřimuje. Opatrně knihu položím na stůl a vyplížím se z pokoje.

„Mňau.“

„No ano, Lulu, jsme vzhůru jen ty a já, co kdybychom se pustily do přípravy oběda?“

Místo odpovědi zapřeде.

„Chlupáči...“ vezmu ji do náruče a ona mi olízne nos. „Chlupáči zlatá...“ hladím ji po kožíšku a z očí se mi spouští slzy. Vůbec si nechci představovat, co se s ní *potom* stane, ale prostě se tomu nedokážu ubránit. Na mně to nezáleží, a to je to nejhorší. Hladím ji schoulenou ve své náruči a přeju si, abychom takhle mohly zůstat už napořád. Jasně že vím, že se to nesplní, ale co jiného mám dělat?

Lulu znovu zapřeде a potom skočí na podlahu. *Dost bylo mazlení*, otřepe se a má pravdu. Je třeba se sebrat a jít se věnovat povinnostem.

2

ALISON

Sam vyjde ze dveří a vypadá obzvlášť zničeně, proto hned vystoupím a jdu jí naproti.

Vím, že to, co dělá, není lehká práce, ale v jejím obejmutí je dnes i něco jiného. Poslední dobou toho má na svých bedrech víc, než bych si přála. Přejeudu jí tak aspoň rukou po zádech, abych jí řekla, že to bude dobré.

Prostě se v tom jen snažím najít nějaký balanc. Obdivuju ji za to, co dělá a proč to dělá, ale zároveň to nesnáším a nejradši bych to celé zatrhla. Ničí ji to, ačkoli to nikdy nepřizná. Klienti pro ni totiž nejsou jen čísla, ale přátelé, a to je kámen úrazu.

Takže tady stojím, objímám ji a snažím se jí dodat sílu, aby mohla pokračovat dál, ačkoli si přeju, aby nemusela. Jenže co naplat, peníze potřebuje a faktem zůstává, že tahle práce je opravdu dobře placená. Aspoň že už tam netráví celé dny, ale *jen* osm hodin. Jenomže i to občas evidentně stačí.

„Nebyl by lepší kapesník?“ zeptám se po chvíli a doufám, že jí to aspoň malinko zvedne náladu.

„Tak jo,“ špitne.

„A co kdybych ti ho dala v autě?“ Vezmu ji jemně za ruku. Nechci na ni spěchat, ale na místě máme být v sedm, což znamená vyrazit

co nejdřív, protože dálnice M6 je svým pátečním provozem proslulá.

„Tak dobře.“

Posadíme se a já zapnu rádio. Docela potichu, ale nechci, aby Sam měla pocit, že musí mluvit. Už dávno jsem se naučila, že tahat z ní něco nátlakem prostě nemá cenu, takže jí dávám prostor, jen vyhodím směrovku a sešlápnu plyn.

Na místo dorazíme včas a v malém hotýlku už na nás čeká Pete. Stojí u zapáleného krbu a v ruce drží papíry.

Vytáhnu z kapsy pozvánku a zamávám mu s ní na pozdrav.

„Ahoj! Sam, Alison,“ přivítá nás obě polibkem na tvář.

„Bude to pokoj číslo...“ zaloví v papírech, „pokoj číslo šest v druhém patře.“ Ukáže prstem na schody a já se zasměju. Nohou totiž poklepává o podlahu, a to znamená jen jediné.

„Nervózní?“ zeptám se a položím mu ruku na rameno.

„To jsem byl, když mi řekla, že je těhotná.“ Máchne rukou. „Tohle už je pooohoda,“ protáhne poslední slovo. „Prstýnky máš?“

„Samozřejmě,“ odpovím, ale pro jistotu si sáhnu na kapsu kabátu. Jo, jsou tam.

„Pomůžu vám s kufry?“ nabídne se.

„To vážně nemusíš,“ vloží se do toho Sam, „Alison se sbalila do náprstku a ten můj má kolečka.“

„No dobře. Á! Další hosté, půjdu je přivítat.“ Dá se do kroku a dodá: „Jsem rád, že jste tady. Stavím se pak.“ Mávne směrem k nám propiskou, jako by mělo být jasné kdy a kam.

Takže si aspoň vezmeme věci z auta a jdeme se ubytovat.

Sam s tím náprstkem nebyla zase tak daleko od pravdy, pomyslím si, když potězkám svůj batoh, než si ho hodím na záda, a pak sebe ru zabalený rám. Nechtěly jsme jako svatební dar kupovat nějakou

hloupost, a tak jsme ji radši vyrobily. Teda jednu z těch, která, jak doufáme, potěší. V rámu jsou totiž jako koláž vylepené kartičky s citáty, které sesbírala moje máma v práci, a taky pár těch, které napsala Sam. Mně trochu připomínají Barcelonu a její barevné ulice. Park Güell s mozaikovým balkónem za soumraku. Ten nádech teplého večera a písku pod nohama. Pár kartiček, a stejně v člověku můžou probudit tohle všechno. Zvláštní, že? Všechny se samozřejmě týkají lásky, pochopení, soucitu a vášně. Přece jen je to svatební dar.

Věci hodíme na jednu postel a na tu druhou si lehneme. Ty jo, noc před svatbou a já jdu za svědka. Kdy jsem takhle zestárla? Ale to, že mě Pete požádal, bylo fakt milé. Taková pomyslná tečka za našimi neshodami. Vzal mě opravdu na milost a všechno mezi námi bylo zase jako dřív. Nejlepší přátelé, kteří si věří až za hrob, jinak by mi ty dva malé žluté kroužky nesvěřil.

„Myslíš, že se Alex narodí holka, nebo kluk?“ Sam se zvedne do sedu.

„To netuším. Ale měla bych tipy na jména.“

„Tak schválně,“ vybídne mě. „Jaká by se ti líbila?“

„Když to bude holka, tak Alex.“

„Stejně jako máma? Myslíš, že by to chtěli?“

„No, a když to bude kluk, tak Alex!“

Začne se smát. „Jo takhle jsi to vymyslela. No ty jsi hlavička.“

„Nebylo by to super? Po kom tě pojmenovali, chlapče? Po mámě!“

„Jsi poťouch.“ Chechtá se a zaloví rukou v kapse. „Vydrž, telefon.“ Zvedne ho: „Ahoj, mami.“ A to je všechno, čemu rozumím. Kruci, zatracená čeština, není to zrovna nejlehčí jazyk. Sam během hovoru přechází sem a tam po místnosti a gestikuluje u toho rukou, jako by ji přes telefon mamka mohla vidět. Pak si povzdechne a zavěsí.

„Něco důležitého?“

„Ach jo,“ promne si čelo a sedne si na postel. „Lence nasadili novou medikaci... Nějak divně po ní spí.“

„To mě mrzí...“

„Chtěla vědět, jestli s ní nemám zkušenosti.“

„A máš?“

„Nemám. Vůbec netuším, co je to zač.“ Nadechne se. „No, co takhle se převléct a zalézt si do postele?“

„Ještě se má stavit Pete, nejspíš, tak nevím, jestli je to nejlepší nápad.“

„Jo vlastně...“

„Tak víš co?“ navrhnou. „Půjdu za ním dolů. Klidně si zalez a nebo si dej vanu.“

„Ne, to ne...“ zavrtí hlavou.

„Ale jo, lásko.“ Zvednu se z postele a postrčím si brýle zpátky na nos. „Trochu mu pomůžu a pak se vrátím, platí?“

„Ne, to nemusíš... jen, vážně se mi tam teď nechce a vana zní příjemně.“

„Tak vidíš,“ usměju se. „Klíč si vezmu, takže se klidně můžeš zamknout.“

„Aby mě nikdo neukradl.“

„Přesně tak.“ Políbím ji na čelo a vydám se z pokoje dolů do haly. Jakmile sejdu dolů, Petea najdu na baru. Když mě zahlédne, usměje se a otočí se na barmana. „Dvakrát pusserský rum, jednou s ledem,“ objedná nám, protože prostě ví, co je dobré.

„Hned to bude,“ potvrdí nám barman objednávku a za chvíli ji máme na stole.

„Tak z tebe bude manžel a otec.“

„Už to tak vypadá.“ Přitukne si se mnou. „Aspoň se mě konečně rodiče přestanou ptát, kdy se hodlám oženit.“

„No to víš, je ti skoro dvacet osm, už máš nejvyšší čas!“

„Nech si toho, jo? To nemá s věkem nic společného. Naši spíš mají za to, že chlap je chlap až po svatbě.“

„A do té doby je co?“

„Neptej se mě, tohle jsem nikdy nechápal. Ale víš co? Je to fajn mít svoje jisté. První holka, co mi nezdrhne.“ Pozvedne sklenici a napije se na své prohlášení.

„Třeba tě zítra překvapí.“

„No to doufám, že ne! Tahle legrace nebyla zrovna z nejlevnějších.“

„Nevděčníku.“ Taky si ucucnu a cítím, jak mě rum krásně pohladí v krku.

„No jo,“ protočí oči, „kdy do toho vůbec praštíte vy?“

„My? O tom jsem nepřemýšlela.“

Probodne mě pohledem. „To určitě.“

„Ten rum je vážně dobrý,“ snažím se stočit řeč jinam.

„Hele, nezakecávej to. Ven s tím.“

„Není s čím, nemluvily jsme o tom.“

„No ale to neznamená, že jsi ho nekoupila, hm? Nechceš mi namluvit, že ses mě na to zlatnictví tehdy ptala jen z čisté zvědavosti, ne?“ nadhodí s úsměvem.

„Chceme se stěhovat,“ povolím.

„Kdy?“

„Co nejdřív. Claire je sice super domácí, ale ten pokoj je pro dva lidi malý. Koukala jsem na pár nabídek, malé domky se zahradou... na venkově... kousek od města... Co je?“

„Se školou nedaleko...,“ usměje se. „Tak to vyklop, Al.“

„Ty jsou všude, to není moje vina,“ řeknu trochu úsečně.

„Máš ho u sebe?“

„Ne.“ Odmlčím se a poklepu rukou o barový pult. „Chtěla bych ji požádat na její narozeniny, když už to potřebuješ vědět. Ty má na

jaře.“ Kopnu do sebe zbytek své sklenky a Pete mávne na barmana, aby mi objednal ještě jednu.

„Tak na to se napijeme, ne?“

„Měla bych se vrátit k Sam,“ odmítnu, „slíbila jsem to.“

„Ale no tak, snad mi nedáš košem!“ namítá a dál gestikuluje na barmana, aby nalil další dvě sklenice.

„Fajn,“ vzdám to, protože to je příjemný večer a jsem si jistá, že mi to Sam odpustí. Barman otevře lahev, já se zaposlouchám do zvuku nalévání a přistihnu se, jak si Sam představuju ve vaně. Jak si čte a odpočívá. Jak je spokojená a jak se sama těší na naši budoucnost stejně jako já.

Jakmile před nás barman postaví sklenice, moje představa okamžitě zmizí. Vezmu do ruky druhý rum a pomalu si sklenici přiložím ke rtům. „Na zdraví,“ pronesu a potom během plynulého hovoru s Petem úplně ztratím pojem o čase. Dokonce tak dokonale, že mě až překvapí, když nás v jednu ráno z baru vyžene zavírací doba.

Pete mě doprovodí k pokoji. „Takže zítra nás čeká velký den. Je třeba se na to vyspat.“ Opře se ramenem o stěnu a vypadá, že je rád, že stojí.

„Dneska,“ opravím ho a mrknu na něj. „Zkus si odpočinout.“

„A no jo.“ Máchnu rukou a lehce vrávoravým krokem se vydá chodbou. „Tak dobrou noc, Al.“

„Dobrou,“ křiknu za ním co nejtišeji a potichu, abych nevzbudila Sam, se vplížím do pokoje.

3

SAM

Včera večer jsem dlouho nemohla usnout, Lenka mi prostě ležela v hlavě, ale nakonec se mi to podařilo, protože Alison jsem už přicházet neslyšela. Otevřu oči a podívám se vedle sebe. Alison spí a pravidelně oddechuje. Vlasy má rozčuchané a na sobě tričko, ve kterém přijela. Natáhnu se, kouknu vedle postele – leží tam hromádka oblečení – a zakroučím hlavou. Vylezu z postele, hromádku seberu a zkontroluju čas – sprchu bez problému stihnu.

Když vyjdu z koupelny, Alison už sedí na kraji postele a stahuje si vlasy do gumičky.

„Kde jsi nechala pyžamo?“ zeptám se pobaveně.

„Ššš... ještě chvílku...“ zavrtí hlavou.

„Musíme se chystat...“ pošeptám a ona si zacpe uši.

Políbím ji do vlasů a začnu bez ní. Je mi totiž jasné, že do lidského stavu ji dostane jenom silná káva a snídaně.

Ke katedrále, kde se má konat obřad, přijedeme mezi prvními. Alison zaparkuje ve slepé uličce za ní a za stěrač přicvakne povolení k parkování. Vystoupím z auta a překvapí mě, jak je příjemně teplo. Tenhle začátek podzimu se Británii zatím daří, ale i tak si přes ramena přehodím kabát a tvář vystavím slunci.

Alison mě vezme za ruku a vyrazíme.

„Lepší?“ zeptám se.

Přikývne, ale neřekne ani slovo. Tuším, že včerejší večer opravdu stál za to.

Štěrk nám chvilku křupe pod nohama a pak uvidíme Peteovy rodiče, jak stojí před vchodem a všem rozdávají pytlíčky s rýží.

„Alex už je vevnitř?“ zeptá se Alison bez pozdravu.

„Dobry den,“ pokusím se to napravit.

„V sakristii. Máte jít rovnou za ní,“ odpoví Peteova máma. „Jsme rádi, že jste přišly.“ Obě nás políbí na tvář a předá nám pytlíček.

„Dobře,“ přijme ho Alison a potom koukne na Peteova tátu. „Přijdete tam za chvilku, je to tak?“

Pan Connor koukne na hodinky. „Za pár minut jsem tam.“

Alison kývne a otevře masivní dveře, ze kterých se vyvalí ledový vzduch. Katedrála nás spolkně, zatímco jdeme hlouběji. Nevím proč, ale v tu chvíli mi přijde nepatřičné držet ji za ruku, a tak ji pustím. Všude voní svíčky, lavice jsou pokryté krémově bílým saténem a ve předu stojí kněz ve svítivě žlutém rouchu.

„Je to nádherné místo, že?“ zastaví se Alison a rozhlíží se kolem sebe.

„Je obrovská,“ zašeptám, ale i tak mám pocit, že to musí slyšet každý.

„Tak pojd.“ Mrkne na mě, vyrazí za Alex a já jdu těsně za ní. Její modré šaty se lehce vznášejí nad zdobenou podlahou a klapot podpatků rezonuje prostorem. Je tak nádherná. Ne, že by jí to normálně neslušelo, ale vidět ji v šatech, a ještě tady, to je prostě něco jiného.

*V katedrále
za zvuku Božího jména
nenápadně
na ženu myslí žena.*

Verše se mi proženou hlavou a donutí mě se usmát.

Otevřeme dveře do menší místnosti, kde už najdeme Alex. Sedí u zrcadla a snaží se doladit poslední detaily.

Zastavím se a překvapeně zamrám. Moc dobře vím, že Alexin táta nebyl, z mnoha důvodů, pozván, a tak o tenhle pohled přijde. Jeho chyba. To proto se Alison ptala pana Connora, jestli se k nám připojí, zastupuje totiž jeho roli a má Alex vést k oltáři. Alison se začne věnovat nevěstě a já dveřmi vyhlížím ženicha u oltáře.

„Al, v kolik jste včera skončili?“ zeptám se lehce nervózní, protože už tady měl být. Do začátku obřadu zbývá necelých deset minut.

„On tady ještě není?“ chytí se mé otázky Alex.

„Zkusím mu zavolat,“ vypálí Alison a ihned vytočí jeho číslo. Telefon dá nahlas, a tak slyšíme, jak zvoní a zvoní, ale nikdo ho nebere. Zkusí to ještě jednou a pak v telefonu cvakne. Alison se nadechne, ale hlas na druhé straně ji zastaví. „Ano, ano, vím, ale teď jsem zaparkoval a běžím ke vchodu!“ ozve se Pete a z toho, jak zrychleně oddechuje, je poznat, že spěchá.

„Takže jsem vyhrála dvacet liber,“ natáhne Alex ruku.

„Dvacet liber?“ zeptám se.

„Jo, tady tvoje Alison se vsadila, že ho zná líp než já a že přijde pozdě. Já tvrdila opak. Takže?“ Nechá ruku nataženou.

„Co že jsi, Al?“ ozve se zadýchaný Pete, protože telefon ještě netípla.

„Tohle jsem prohrála ráda,“ křikne s úsměvem do sluchátka, hovor ukončí a vyplatí Alex odměnu.

„Díky,“ uchechtne se Alex a přehodí si závoj přes obličej.

Nato se ve dveřích objeví pan Connor. „Připravená?“ Vře se usměje a nabídne jí své rámě.

„Jako nikdy,“ potvrdí Alex, narovná se a jeho rámě přijme.

* * *

„Táži se vás, Petere, zda vstupujete do manželství dobrovolně a budete jej ctít a střežit po celý svůj život, dokud vás smrt nerozdělí?“ zní zvucný hlas katedrálou. Já sedím v lavici a Alison, na místě svědka, lehce přešlapuje z jedné nohy na druhou. Stojí čelem k nám a sleduje svého nejlepšího přítele, jak říká ano.

Myslí na to, co já? Žmoulám v ruce pytlíček s rýží a představuju si místo Alex a Petea své rodiče. Jak tam stojí a slibují si věrnost a lásku. Svého tátu, jak se usmívá a opravdu věří tomu, že s mou mámou bude až do smrti. A pak svůj slib nedodrží a všechno převrátí vzhůru nohama.

Cítím na těle jeho ruce a dech, který silně zapáchá alkoholem. Slyším, jak řve a bije nás hlava nehlava. Krčím se sama v sobě a přeju si, ať se nezačnu třást. Taký si vzpomenu na slova své mámy: „Nebýt toho, že je to můj manžel, už dávno bych od něj odešla.“

Jsou jako kudla, která mnou projede. Úder minulosti, který jsem nečekala a můj mozek ho hned zpracuje a inkoustově vykreslí.

Vzal si anděla, a upsal je tím ďáblu.

Má hlava a její pohled na svět – děkuji pěkně. Zrovna z tohohle mi citát dělat nemusela.

Zavřu oči, aby tu větu smazaly, jako houba křídou na tabuli. Místo toho se ale hrot zase namočí do kalamáře a pokračuje.

*Svatební pochod
jako pochod smrti.
Proč my lidé bereme se?
Proč jsme tak krutí?*

Dost. Nechci přemýšlet o minulosti. Pevně semknu víčka, až mi v nich začne tepat. Teď už přes ně nemůže proniknout jedině slovo.

Do mé dlaně najednou vpluje druhá. Alison.

„Pojď,“ špitne. Je po obřadu.

Uvědomím si, že se lidé začali zvedat. To jsem vážně všechno propásla?

„Gratulujeme!“ zakřičí Alison a vymrští svou porci šťastných zrněk do vzduchu. Zacinkají o Peteovo sako a svezou se po něm jako po skluzavce. Pete popadne Alex kolem pasu a vlepi jí pusou. Svatebčané tleskají a výskají. Novomanželé postupně projdou rýžovým deštěm, až dojdou k autu, které na ně čeká venku. Pete své teď již ženě otevře dveře a ta nastoupí.

*Ne všichni chlapi jsou grázlové,
řekla moje máma,
přesto to neriskuje
a zůstává sama...*

Vypadají šťastně, tak *zmlkni*. Chci věřit tomu, že to je možné a že to tak zůstane. Ale nemůžu. Viděla jsem toho až moc. Zním realitu. *A co rodiče Alison?* ozve se ve mně mé doufající já. Povytáhnou koutky úst a otočím se ke své přítelkyni. *Miluju tě*, řeknu beze slov, jako pojistku, jako záchytný bod na tomhle světě, a ona mi to správně vyčte ze rtů. S úsměvem mi na tvář napíše polibkem: *Já tebe, má lásko, já tebe*.

Najednou o realitě zapochybuju. Která je ta správná? Ta, kterou jsem prožila já, nebo ta, kterou prožila Alison? Snad na tu otázku brzo najdu odpověď.

4

SAM

Alison má dnes napilno. Taky není divu, když jsou její dva kolegové na líbáncích. Odešla dřív. Ani se nestihlo rozednít. Na nočním stolku mi nechala lístek: *Přijdu pozdě, s večerí na mě nečekej. Miluju tě. A.*

Všimla jsem si, jak se slova jemně rozpíjela na papíru. Nebylo to často, ale tu a tam mi Alison ukradla pero a nechávala mi ho, přesně tak jako dnes, vedle lístku se vzkazem.

Mám štěstí. Usměju se, vstanu a přejeďu prsty po látce šatů, které leží na židli vedle dalších věcí, tak nějak společně, na hromádce. Možná takhle to sousloví vzniklo. Zacukají mi koutky a pak pomalu vezmu za kliku. Koberec mě šimrá do chodidel a v kuchyni mě zchladí podlaha. Sáhnu po hrnečku s citátem z *Malého prince* a dám do konvice vařit vodu.

„Jak tohle můžeš pít?“ napodobím hlas Alison a sáhnu po dóze s rozpustnou kávou. „To není káva.“ Odšroubuju víčko a odpovím svým hlasem: „Takhle.“ A šoupnu do hrnečku vrchovatou lžičku.

Když vyrazím z domu, po cestě se ještě zastavím v Sainsbury's pro nové sušenky a už jsem prakticky v práci.

„Ahoj, Timothy.“ Podám mu ve dveřích balíček sušenek a vysvětlím: „Ty broky, co jste měli v misce naposled, mi málem vylámaly zuby.“

„No jo, já nějak nestihl nakoupit,“ omluví se, nebo spíš vymluví. Nakupování by totiž mělo být jeho práce, ale dělal to tak sporadicky, že jsem to za něj musela řešit já.

Vytáhnu tedy telefon a potvrdím nákup potravin online.

„Na další týden máme vystaráno, Lulu,“ pronesu ke kočce, která se mi otírá o nohy.

„Mňau?“ mňoukne, jako by se chtěla ujistit.

„Ano, tvoje oblíbené kapsičky máme samozřejmě taky,“ odpovím jí a Lulu nechá lísání a skočí na gauč.

„Krásné ráno, Sáro,“ ozve se Jane z koupelny.

„Ale, krásné ráno,“ usměju se na ni. „Dneska zniš mnohem lépe.“

„Ach...“ protočí Jane oči. „Můžeme neřešit to, jak zním nebo v jaké frekvenci kašlu?“

„Je to moje práce, Jane...,“ řeknu téměř omluvně.

„No jo, no jo.“ Sedne si zpátky do kolečkového křesla.

„Snídani jste už měli?“ zeptám se i Timothyho.

„Ne,“ odpoví oba jednohlasně.

„Tak jdeme na to.“

Vezmu váhu a začnu do ní pečlivě odsypávat ovesné vločky. Přidám kapku mléka a vodu. Poté rozehřeju pánev a dám rozpékat dva rozpůlené bochánky. Tim mezitím vezme za madla Janina vozičku a bravurně s ním dokličkuje k jídelnímu stolu.

„Jaký byl obřad?“ zeptá se Jane, když už Tim parkuje.

„Hezký, i když docela dlouhý.“

„Bylo to v Lichfieldu, že?“ Tim sešlápne brzdu u vozičku a jde pro talíře.

„Ano, a měli jste pravdu, ta katedrála je vážně obrovská.“

„Cukr?“ ukáže Tim na konvičku s čajem.

„Ještě ne,“ odpovím, načež tam hodí dvě kostky.

„Nikdy jsem tam nebyla,“ řekne Jane jen tak mimoděk.